

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 1.643 van 11 september 2007
in de zaak X/IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 7 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 maart 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing houdende bevel om het land te verlaten van 8 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat J. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 4 januari 2000, na voorlegging van een Franse identiteitskaart, een vestigingsaanvraag in.

1.2. Op 11 april 2000 werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een onderdaan van een lidstaat der E.E.G..

1.3. Op 16 maart 2006 werd de Dienst Vreemdelingenzaken, door de Federale Politie, op de hoogte gesteld van het feit dat de Franse identiteitskaart nr. X op naam van X vals is en dat op 9 maart 2006 een proces-verbaal (GE.X) werd opgesteld.

1.4. Aan verzoeker werd op 5 april 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing werd een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

1.5. Bij schrijven van 18 april 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 16 maart 2007 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 mei 2007. Dit is de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met mevrouw (N.H.) en samen 2 kinderen hebben, het oudste kind hier school loopt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9, al 3 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat er instructies zijn verzonden op 28/02/2007 aan het stadsbestuur van Gent om aan zijn echtgenote, mevrouw X en kinderen een bevel af te leveren. Aldus kunnen zij verzoeker vergezellen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Het feit dat het oudste kind hier school zou lopen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De overige elementen (integratie, talenkennis, familie in België, hebben gewerkt) worden aangehaald ter staving van de gegrondheidsfase.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

(...)".

1.7. Op 8 mei 2007 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"(...)

O – artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep:

2.1.1. De minister van Binnenlandse Zaken werpt op dat gelet op artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift nietig is daar het kenmerk van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vermeld.

2.1.2. In het verzoekschrift wordt evenwel verwezen naar het bijgevoegde afschrift van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing staat het kenmerk van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangegeven. Het doel van artikel 39/69, § 1, tweede lid, de Vreemdelingenwet is derhalve bereikt.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep:

2.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de minister heeft nagelaten alle in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde argumenten te onderzoeken en te beantwoorden. Verzoeker verwijst specifiek naar de passus: *“Door een tussengekomen procedure, die nog in een beginstadium is dient verzoeker nu zijn wettelijk verblijfsdocument af te geven, met alle gevolgen van dien, op vlak van werk en familiebanden. De procedure is nog niet uitgeklaard, zodat het onverantwoord is in deze omstandigheden maatregelen te treffen teneinde verzoeker te scheiden van zijn familie, met dewelke hij een hechte familie – en wettelijke band heeft.”*

2.2.1.2. Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000). Verzoeker heeft in zijn aanvraag de aangebrachte passus zelf gekwalificeerd als een element ter onderbouwing van de gegrondheid van de aanvraag. Aangezien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was diende hij geen onderzoek meer te verrichten, noch een bespreking te voorzien van de ten gronde ingeroepen motieven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en stelt dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

2.2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de bestreden beslissingen worden duidelijk de motieven aangegeven op grond waarvan de beslissingen werden genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.2.2.4. Verzoeker lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hij voert immers aan dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, daar waar de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat de aanvraag onontvankelijk is.

2.2.2.5. Wat betreft verzoekers argument dat niet werd gemotiveerd waarom het ten aanzien van hem niet onverantwoord zou zijn om maatregelen te treffen "gelet op het feit dat de procedure nog niet is uitgeklaard" kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.6. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij gehuwd is en twee kinderen heeft die in België verblijven en waarvan het jongste kind zelfs in België geboren is. In de bestreden beslissing wordt evenwel duidelijk gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg heeft en op zich dus geen reden vormt die verzoeker verhindert om zijn aanvraag via de normale procedure in te dienen. Er is bijgevolg geen motiveringsgebrek of appreciatiefout aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen enkel gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.